

И всички Иванъ Ив. Ивановци отъ страхъ и отъ трепетъ предъ тая съвсемъ безъ всѣкаква метода лудостъ, закрещѣли и се завайкали за своето разклатено вече положение:

„Боже, какъвъ свѣтъ настана! Това е ненормално! Ненормална гадъ! Убийте я!“

И съ тая моя басня за великия щурець говоря за тжгата на оригиналната, на творческата, на борческата, на голѣмата личностъ и душа. Иванъ Ив. Ивановци сж събирали само за себе си зрънца и сж били съ безукорно поведение.

Не такъвъ Иванъ Ив. Ивановъ е открилъ новъ свѣтъ, не той е направилъ Партенона, не той е създалъ Илиядата, Хамлетъ, Божествената Комедия, Деветата Симфония, не той е примиралъ отъ възторгъ предъ Афродита Милосска, не той е билъ разпнатъ на кръста, не той пръвъ е прехвъркналъ океана, не той е жрецъ на свободата...

А винаги и само ненормалниятъ щурець...

И въ тая басня трѣбва да диримъ извора на нашата, на българската мизерия:

У насъ много се навѣдиха и взеха връхъ мравките и хитрецитѣ.

Дано тѣхната хитростъ ги погуби! Да се изедатъ единъ други!

И тогава и у насъ щурецьтъ ще може да свири, да пѣе и да скача — безъ да го е страхъ отъ зимата.